

ת"פ 57638/07/15 - מדינת ישראל נגד עוזרי חותם אוריאל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 57638-07-15 מדינת ישראל נ' אוריאל
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא
המאשימה מדינת ישראל
נגד הנאשם עוזרי חותם אוריאל

הכרעת דין

כללי

1. החלטתי לזכות את הנאשם מעבירת תקיפת השוטר בנסיבות מחמירות שיוחסה לו בכתב האישום.
2. הנאשם מואשם בעבירות תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף (1)274 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

על פי המיוחס לו בכתב האישום, ביום 24.1.13 סמוך לשעה 20:50 הנאשם נסע ברכבו מתחת לגשר המיתרים בכניסה לירושלים, פנה ימינה בחדות ובמהירות מבלי לאותת וכנס לנתיב בו נהג באותה עת השוטר משה כהן ברכב משטרתי. כתוצאה מנהיגתו של הנאשם, כהן כמעט התנגש ברכב אחר ולאחר מכן הורה לנאשם, באמצעות מערכת הכריזה, לעצור את רכבו בצד. חרף האמור, הנאשם נפנף בידו בזלזול, המשיך לנסוע ולא עצר את רכבו. אף לאחר שכהן נסע אחריו ונעמד לידו ברמזור ברחוב הרצל, אמר הנאשם לכהן: "למה מה קרה שאני אעצור... לא עוצר בצד תתפוצץ, שם עליך פס". הנאשם המשיך לנסוע דרך כביש בגין, כשכהן רודף אחריו תוך שהוא כורז לו לעצור, אולם הנאשם האיץ את נהיגתו. לבסוף נעצר הנאשם לפני מחלף גבעת מרדכי, יצא מרכבו וצעק על כהן: "לך תזדיין אני שם עליך זין ועל כל המשטרה". לאחר מכן נכנס הנאשם לרכבו וסרב להציג בפני כהן רישיונות נהיגה למרות שהתבקש לעשות כן. סמוך למתואר, בעוד הנאשם נמצא ברכבו, אמר הנאשם לכהן תוך שהוא צועק עליו: "בוא רק תיגע בי אתה לא יודע עם מי יש לך עסק" הושיט ידו לעבר פניו של כהן ונגע בפניו. בשלב זה חבט כהן בפניו של הנאשם כדי לנטרלו, וניסה להוציאו מהרכב, אולם הנאשם תפס בחולצתו של כהן, קרע אותה ושרט את כהן בצווארו. לאחר מכן המשיך הנאשם להשתולל והחל בנסיעה תוך שהוא גרר את כהן עמו וזה נאלץ להרפות ממנו, תוך שהנאשם נמלט מהמקום ונתפס לאחר מרדף שערך אחריו השוטר עידו ששון סמוך לצומת גולומב. עם עצירתו את הרכב, המשיך הנאשם לצעק על השוטרים ואיים כי יפוטרו מהמשטרה. עוד אמר הנאשם בנוכחות השוטר דני טרץ שהגיע כתגבורת: "אני אשיג אתכם, אשיג את המשפחות, אני יודע איפה אתם גרים, זה הסוף שלכם".

3. תשובת הנאשם לאישום ניתנה ביום 12.4.16. הנאשם הודה, כי היה מפגש בינו לבין השוטר כהן ביום האירוע. נטען, כי הנאשם נסע ברכבו ואותת, וכי הטענה שבגלל נהיגה לא ראויה של הנאשם רכבו כמעט והתנגש ברכבו של השוטר אינה נכונה. הנאשם הכחיש כי נפנף בידו בזלזול וכי המשיך לנסוע מבלי לעצור את רכבו. נטען כי הוא היה

עמוד 1

באמצע הרמזור ולאחר שהתחלף הרמזור הוא עצר בצד, במקום שבו יכול היה לעצור, מאחר ואי אפשר היה לעצור באמצע הכביש. הנאשם הכחיש כי האיץ את נהיגתו וכי ניסה להימלט, אלא שניסה למצוא מקום שבו יוכל לעצור ושם עצר. הנאשם הכחיש כי עצר לפני מחלף גבעת מרדכי, כי יצא מרכבו וצעק על השוטר "לך תזדיין אני שם עליך זין ועל כל המשטרה", והכחיש כי סירב להציג לשוטר רישיונות נהיגה. הנאשם אף הכחיש את יתר האמור בכתב האישום, וטען כי השוטר תקף אותו וגרם לו לחבלות. נטען כי הנאשם נחבל והותקף על ידי השוטר שאף שלף נשק וכיוון אליו.

4. מטעם התביעה העידו השוטר המתלונן משה כהן, השוטרים דני טרץ, עידו ששון ומוכלס חטיב, שהגיעו לסייע למעצרו של הנאשם, השוטרת קורין טל וחוקרת מח"ש רוני שמואלי והוגשו דו"ח המעצר של הנאשם, הקלטת הדברים שאמר השוטר כהן בקשר, זיכרונות דברים שכתבה השוטרת שרית מרקמן, הודעות הנאשם במשטרה ובמח"ש ותמונות של הנאשם שצולמו בעת חקירתו במח"ש.

מטעם ההגנה העידו הנאשם, אשתו והחוקר פנחס סרי לוי והוגשו איור של מקום האירוע שערך השוטר משה כהן, מסמכים רפואיים של הנאשם, כתב האישום, כתב האישום המתוקן והכרעת הדין שניתנו בעניינו של השוטר משה כהן וסרטון וידאו המתעד את האירוע בגינו הוגש נגד משה כהן.

הראיות

5. רס"ר משה כהן (להלן: "משה") שירת כחבלן משטרה ביום האירוע. לדבריו, לאחר השעה 20:00 היה בדרכו חזרה ליחידה מאירוע של טיפול בחפץ חשוד. סמוך לצומת בנייני האומה זיהה רכב ירוק שבו נהג הנאשם, אשר נסע בנתיב הנסיעה ישר, ומעט לפני הרמזור סטה עם רכבו ימינה וגרם לעד לסטות עם רכבו באופן שכמעט וגרם לו לפגוע ברכב אחר. הנאשם המשיך בנסיעה פראית על הכביש ואופן נהיגה זה העלה את חשדו של השוטר, אשר ביקש לעצור את רכבו של הנאשם. לדבריו, הוא לבש מדי חבלן ונסע בניידת גלויה עם מספר משטרה וצפירור ("צ'קלקלה") מהבהב, צפר לנאשם וביקש ממנו לעצור באמצעות מערכת הכריזה. הוא הבחין במראת הרכב של הנאשם כי הנאשם ראה וזיהה אותו. הנאשם המשיך בנסיעה. הוא עקף את רכבו של הנאשם מימין ושב וסימן לו לעצור. הנאשם סימן בידו תנועת נפנוף והמשיך והאיץ עד לרמזור הבא, שהוא הפנייה לכביש בגין. הנאשם עצר בנתיב השמאלי והוא עצר את רכבו מימין לנאשם, ביקש ממנו שיפתח חלון, ולאחר שהנאשם פתח חלון הוא ביקש ממנו לעצור בצד. הנאשם אמר לו "מי אתה בכלל, מה אתה חושב, שתפסת ערבי, לך תתפוצץ". הוא שב וביקש מהנאשם לעצור, וכאשר האור ברמזור הפך ירוק הנאשם האיץ ופנה לכביש בגין. הוא רדף ברכבו אחר הנאשם כמה מאות מטרים ושב וביקש ממנו לעצור. אחרי כמה מאות מטרים הנאשם עצר ויצא מהרכב. הוא ביקש מהנאשם שייכנס לרכב כי עמידתו בכביש המהיר סיכנה את עצמו ואת הנהגים, והנאשם קילל אותו. העד ערך בדיקת מסוף לגבי רכבו של הנאשם, ראה את הנאשם הולך לכיוון רכבו ויצא אחריו ביקש מהנאשם להציג לו רישיונות. הנאשם סירב וקילל אותו ואמר לו "אתה לא יודע על מי נפלת, עם מי אתה מתעסק". הנאשם איים עליו גם במישור התעסוקתי, גם במישור האישי וגם איומים פיזיים. כשהבחין שהנאשם נכנס לרכבו ומתכוון לנסוע מהמקום ניגש אליו. הוא עמד ליד רכבו של הנאשם והנאשם הפנה אליו את לחיו ואמר לו "תעיז לגעת בי תראה מה יקרה לך" ונתן לו מכה בפניו. גם הוא הכה את הנאשם במרכז פניו וניסה להוציא אותו מהרכב כדי לעצור אותו. הנאשם סירב לרדת מהרכב ודלת הרכב הייתה נעולה. בין השניים החלה אלימות פיזית, הנאשם תפס אותו בחולצה ומשך אותו אליו ושרט אותו בעורפו. הנאשם שלח את יד ימין אל מאחורי המושב, ומאחר והיה בטוח שהנאשם עומד לשלוף אקדח

או סכין וחש סכנת חיים, הוא דחף אותו ושלף לעברו אקדח. כשהנאשם ראה זאת הוא העביר את שתי ידיו לפניו. משה בדק באמצעות ידו את מותנו של הנאשם כדי לראות אם יש שם אקדח או סכין, וכשלא מצא דבר, הכניס את אקדחו לנרתיק. הוא ביקש מהנאשם לצאת מהרכב והנאשם לא הסכים והחל בנסיעה תוך שגרר אותו עם הרכב. לאחר כמטר וחצי הוא שחרר את הרכב והנאשם נסע מהמקום. בשלב זה הגיע שוטר על אופנוע שלא היה בתפקיד אך זיהה את האירוע ונסע אחרי הנאשם. גם הוא עצמו עלה לניידת והמשיך בנסיעה. הנאשם נעצר לאחר כמה מאות מטרים, סמוך לפני הירידה מכביש בגין לכיוון גבעת מרדכי. משה דיווח בקשר על האירוע וביקש סיוע של ניידת סיור לצורך מעצרו של הנאשם. אחרי שדיווח על האירוע בקשר, הגיעה ניידת נוספת של חבלה וניידת סיור על מנת לבצע את המעצר. הנאשם איים על השוטרים הנוספים איומים בסגנון "אתה לא יודע עם מי יש לך עסק, אתה לא תעבוד יותר במשטרה, אני אעיף אותך מהמשטרה" וכן השמיע איומים על בני משפחתו. כשהגיעה ניידת הסיור והנאשם הבין שהוא עומד להיעצר, הוא שינה את התנהגותו וסגנון דיבורו התוקפניים, וביקש ממשה "לסגור את העניין ביניהם", בכה ואמר שמדובר בטעות. במסגרת החקירה הנגדית שרטט משה את מקום האירוע, הכחיש כי הכה את הנאשם עם אקדח בפרצופו, הכחיש כי דרך את האקדח והכחיש כי ראה סימני חבלה על פניו של הנאשם, ואמר שייטכן כי חולצתו של הנאשם נקרעה. משה אישר כי צילם את השריטה על צווארו ואת חולצתו הקרועה, אך לטענתו הם נשמרו במכשיר טלפון ישן ואינם בהישג ידו. עוד אישר משה כי נחקר במח"ש בעקבות האירוע.

6. רס"ר עידו ששון (להלן: "עידו") שירת במועד האירוע כשוטר בתחנת שפט. עידו תיאר כי רכב על אופנוע על כביש בגין כשלא היה במשמרת, הבחין בניידת משטרה של חבלה ובטנדר של הנאשם, ובשוטר עומד סמוך לחלון הטנדר כשפלג גופו העליון בתוך הטנדר והוא מקבל מכות אגרופ לפניו. הוא הסתובב עם האופנוע ונסע בניגוד לכיוון התנועה, וראה את רכבו של הנאשם מתחיל לנסוע. הוא צעק למשה שגם הוא שוטר והוא נוסע אחרי רכבו של הנאשם וביקש ממשה לנסוע אחריהם. קצת לפני מחלף קרית משה, צעק לנאשם שגם הוא שוטר וביקש שיעצור בצד והנאשם עצר מיד את הרכב על השוליים. הוא עצר אחריו, הזדהה בפניו כשוטר והנאשם צעק לו "הוא תקף אותי, הוא תקף אותי". הא ניגש למשה, שסיפר לו שהנאשם חתך אותו בכביש וכמעט גרם לתאונה. בשלב זה הנאשם אמר לשוטרים שהיו במקום שהוא יגיע אליהם ויפגע בהם ובמשפחותיהם ושהם לא יהיו יותר שוטרים והוא ידאג לפטר אותם. במהלך האירוע ניגש אליו משה ושאל אותו אם יש עליו סימן והוא ראה שריטה או שפשוף בצבע אדום. עידו לא זכר כי ראה חבלות על הנאשם או שחולצתו הייתה קרועה. עידו אישר כי בהודעה שמסר במשטרה לא ציין כי הנאשם איים על השוטרים. בסוף עדותו ביקש העד להוסיף דבר מה. הגם שאפשרתי את אמירת הדברים, לא מצאתי לתת להם כל משקל, מאחר ובסופו של יום התברר, כי מדובר במידע שהגם שהיה ידוע לתביעה טרם הדיון, לא נמסר מבעוד מועד להגנה, ועל כן לא ניתן היה להביאו בפני בית המשפט.

7. השוטר דני טרץ (להלן: "דני") שירת אף הוא כחבלן ביום האירוע. כשהיה בדרכו למשימה שמע את קריאתו של משה בקשר. הוא נסע על כביש בגין וחבר אליו. כשהגיע למקום מלבד משה והנאשם היה במקום גם שוטר לבוש אזרחי על אופנוע. משה אמר לו שהנאשם תקף אותו והוא ראה סימני שריטות וחבלות על צווארו של משה, והגופייה שלו הייתה קרועה. הנאשם התנהג באופן תוקפני, אך לא תקף פיזית אלא קילל ואמר "אני מכיר אתכם, את המשפחות, אני אשיג אתכם". הוא הזהיר את הנאשם שיעמוד בצד ולא יפריע עד שהגיעה ניידת סיור. דני אמר כי לא ראה סימני חבלה על פניו של הנאשם הגם שעמד במרחק של כמטר אחד ממנו. דני אישר כי שוחח עם משה לאחר האירוע על אודות האירוע, ומשה תיאר את התקיפה שתקף אותו הנאשם אך לא סיפר לו כי שלף אקדח במהלך הדברים.

8. השוטר מוכלס חטיב (להלן: "מוכלס") שירת ביום האירוע כסייר, תיאר כי קיבל קריאה על תקיפת שוטרים באזור כביש בגין והגיע למקום. במקום פגש במשה, שאמר לו שהנאשם עבר עבירת תנועה ותקף אותו, וכי הוא לא אזק את הנאשם מפאת התנגדותו. הוא תיחקר את הנאשם, שאמר לו כי לא זיהה שמדובר בשוטר. הוא ביקש לאזק אותו הנאשם התווכח מעט, אך לאחר מכן איפשר לו לאזק אותו ולהובילו לניידת. העד אישר כי לא ראה אירוע אלים.

9. קורין טל גבתה את הודעתו הראשונה של הנאשם במשטרה ביום 24.1.13 (ת/3). בעדותה תיארה כי הנאשם סירב לחתום על עדותו, בנסיבות שתוארו על ידה במזכר (ת/6). כפי שתואר, הנאשם השמיע קולות זלזול, כינה אותה "עיוורת" בשל כך שלא ראתה חבלות שטען שיש לו, ואמר שאינו מוכן לחתום על המסמכים מאחר והשוטרת המציאה חלק מהדברים שכתובים בהם. כשהודיעה לו שהוא עצור אמר "אתם תשלמו על זה" וסירב לקבל את דבריה, לפיהם יש להגיש תלונה על שוטר במח"ש במח"ש ולא במשטרה.

החוקרת גבתה גם את עדותו של משה כהן, ותיארה כי בעת גביית ההודעה הבחינה אצלו בקרע בחולצה, שריטה טרייה ואדמומיות באזור העורף וכי אמר שאינו זקוק לטיפול רפואי. בחקירתה הנגדית אישרה, כי תוך כדי גביית הודעת הנאשם קראה לשוטר נוסף, פנחס סרי לוי, אשר הבחין בחבלה על פניו של הנאשם והדבר תועד בהערת חוקר בהודעה, וכן אישרה כי הבחינה בכך שחולצתו של הנאשם קרועה בחלק הקדמי וגם עובדה זו תועדה בהערת חוקר.

10. רוני שמואלי חוקרת מח"ש, גבתה את הודעתו של הנאשם מיום 27.1.13 וגבתה גם את הודעתו במח"ש של משה כהן. העדה נחקרה באריכות על ההודעה שגבתה ממשה, ברם ההודעה עצמה לא הוגשה, ואודה כי התקשיתי להבין מה הייתה תכלית חקירתה, שכן המאשימה הסכימה להגשת כתב האישום שהוגש נגד משה (נ/6) גם מבלי שהעדה ידעה לומר על כך דבר (יצוין כי בהמשך הוגשו גם כתב האישום המתוקן והכרעת הדין שניתנה בעניינו ללא התנגדות המאשימה), ויש להניח כי המאשימה הייתה מסכימה גם להגשת המזכר שערכה העדה, לפיו בסופו של יום משה הודיע לה כי לא מצא את תמונות החבלות שנגרמו לו ולא זוכר אם צילם אותם (נ/7) ללא צורך בחקירת העדה.

11. בהודעתו במשטרה שנגבתה ביום האירוע 24.1.13, בשעה 23:14 (ת/3; ההודעה הוגשה פעמיים וסומנה גם ת/5) עליה סירב כאמור, לחתום, אמר הנאשם, כי הוא הותקף ולא תקף, אמר כי לשוטר אין שום חבלות וכי השוטר תקף אותו כשהוא יושב בתוך הרכב עם אקדח שלוף כלפי ראשו. הנאשם הכחיש כי סירב להזדהות ואיים על השוטר. לדבריו, כשעמד ברמזור הפונה לכביש בגין הבחין ברכב משטרה שאמר לו לעמוד לצד. מאחר והיו באמצע הרמזור הוא פנה לכיוון מרכז הכביש, ירד לכביש בגין ונעמד בצד. השוטר הגיע אליו לחלון, הוציא את נשקו, אמר לו שחתך אותו בכביש והתחיל להכות אותו במכות אגרופ בפרצוף ובראש למרות שלא יצא מהרכב. הוא שילב להילוך והתחיל לנסוע ופתאום הגיע אופנוע שנהגו צעק לו כי הוא שוטר וביקש שיעמוד בצד. הוא עצר והחבלן המשיך לאיים עליו. הוא הוציא את הטלפון הנייד וצילם את רכב המשטרה וביקש שייציגו לו מסמכים, השוטר תקף ודחף אותו והוא אמר לחבלן שהוא מחכה עד שתגיע משטרה. כשהגיעה משטרה השוטרים ניגשו לדבר עם החבלן ולמקום הגיעה ניידת חבלנים נוספת, אשר השוטרים בה איימו על הנאשם כי אם ילד למח"ש הוא יסתבך עמם. הנאשם נשאל מדוע סירב להזדהות בפני השוטר והשיב כי הציע לשוטר למסור לו את פרטיו לאחר שהאחרון הכה אותו, וכי קודם לכן השוטר כלל לא ביקש את הפרטים שלו, אלא ניגש ומיד תקף אותו ושלף את האקדח, מבלי לבקש ממנו להזדהות. הנאשם שב והכחיש כי תקף את השוטר ואמר, כי הוא שהותקף, כי הוא סובל מחבלות בראש וחולצתו והשרשרת שלו

נקרעו. בהודעה נכתב, כי במהלך המעצר הגיעה ניידת טיפול נמרץ לקחת את הנאשם מתחנת המשטרה, אך הוא סירב להתפנות בשל רצונו להגיש תלונה על השוטר. הנאשם הוסיף וטען, כי פניו נפוחות ממכות, ובהערת חוקר נכתב כי החוקרת אינה מבחינה בנפיחות, אך השוטר פנחס סרי לוי שנקרא להתבונן בפני הנאשם הבחין בנפיחות בצד שמאל. הנאשם טען כי שפתו נפוחה, הוא סובל מכאבי ראש ואף נחבל בחלק העליון של החניכיים וגובת ההודעה כתבה הערה כי אינה מבחינה בחבלה, אך מבחינה כי חולצתו קרועה בחלקה הקדמי.

12. בהודעתו במח"ש מיום 27.1.13 (ת/4) חזר הנאשם על תיאור נסיעתו ביום האירוע ועל כך שרכב משטרתי ביקש ממנו לעמוד בצד כשעצרו ברמזור הפונה לכביש בגין. הוא עצר בצד, השוטר ירד מרכבו ואמר לו להביא לו פרטים. הוא יצא מהרכב ושאל מה עשה והשוטר שב על בקשתו לקבל את פרטיו. הוא ניגש לרכבו כדי להביא את רישיונות הרכב, ובעודו יושב בתוך הרכב הגיע השוטר ואמר לו "אתה לא שמת לב שחתכת אותי?" הוא השיב בשלילה ואז השוטר שלף אקדח מהנרתיק, דרך אותו והכה אותו עם האקדח מתחת לעין שמאל. השוטר המשיך להכות אותו מכות אגרופ נמרצות בראשו, משך אותו בחולצה והחולצה והשרשרת שענד נקרעו. הוא לא הגיב למכות אלא רק ניסה לברוח. הוא הוריד את בלם היד העביר את ידית ההילוכים ל-D והחל בנסיעה כשהוא מבולבל והלום. כעבור כ-200 מטרים הגיע אדם לבוש אזרחי רכוב על אופנוע, שאמר לו שהוא שוטר וביקש ממנו לעצור בצד. השוטר על האופנוע אמר לו שראה מה קרה והוא אמר לשוטר, כי השוטר האחר הכה אותו. בינתיים הגיע למקום השוטר שתקף אותו, נכנס לרכבו של הנאשם שהיה ריק מאדם במטרה להוציא את המפתחות מהמתנע, אך התברר לו כי הנאשם כבר הוציא את המפתחות. הנאשם ביקש פרטים מהשוטר שהכה אותו והשוטר על האופנוע ניסה להרגיע את השוטר שהכה אותו. במקביל הוא צילם את השוטר שהכה אותו באמצעות מכשיר הטלפון שלו, והשוטר המכה ניסה לחטוף לו את הטלפון מהיד. שני השוטרים ביקשו ממנו שלא יצלם אותם. הוא ביקש משניהם להציג לו פרטים ושניהם סירבו. הוא ביקש מהשוטרים שיזמינו לו אמבולנס כי לא חש בטוב. למקום הגיע רכב חבלנים נוסף והחבלנים שירדו ממנו ניגשו לדבר עם שאר השוטרים. כשאחד מהם הבין כי הנאשם מצלם, הוא דחף את הנאשם. הוא אמר להם שכולם ילכו למח"ש והם ניבלו את פיהם. בשלב זה הגיע ניידת משטרה כחולה לאירוע. שוטר הסיור ניגש לדבר עם השוטרים שנכחו במקום, ושני חבלנים ניגשו אליו ואיימו עליו שאם לחברם יקרה משהו במח"ש הנאשם יסתבך עם היחידה שלהם. החבלן שהכה אותו ניסה לדבר איתו וביקש ממנו לסגור את העניינים ביניהם במקום, והוא אמר שהוא הולך למח"ש. הוא שב וביקש את פרטיו והחבלן פתח את ארנקו ומיד סגר ואמר "הנה, עכשיו ראית", אך סירב לתת לו לרשום את הדברים באופן מסודר. שוטר הסיור שהגיע למקום לקח את מכשיר הטלפון שלו והעביר אותו לשוטרת שהייתה עמו, ובינתיים הגיעה למקום גם אשתו של הנאשם שעמה שוחח קודם לכן ואמר לה שיש לו בעיה עם שוטרים בכביש בגין. שוטר הסיור הודיע לו על מעצרו, אך סירב לומר לו בגין מה הוא עצור. הוא אמר לשוטר שעצר אותו כי הוא זה שהותקף והשוטר אמר לו "אני יודע שאתה צודק, תבדוק איפה יש מצלמות ואל תוותר". בתחנת המשטרה נותר אזוק בתוך חדר החקירות ורק לאחר שביקש חמש פעמים אמבולנס הגיעה ניידת טיפול נמרץ, ונאמר לו שאם יפונה לבית חולים זה יעלה לו 900 ₪. הוא ביקש שלא להתפנות עד שיידע מה קורה איתו. חוקרת המשטרה זלזלה בו ולא כתבה שאמר כי הוכה באמצעות האקדח, וכשניסה להתווכח עמה על כך לא הניחה לו להמשיך לקרוא את הודעתו וכתבה שהוא מסרב לחתום עליה. בסיום חקירתו התחלפה משמרת קצין החקירות, והקצין שהגיע אמר שהקצין שעזב כבר החליט על מעצרו של הנאשם. הוא ניסה לדבר על ליבם של השוטרים ללא הועיל. הוא נאזק גם ברגליו כשהוא חבול ומדמם ונלקח לבית המעצר. במרפאת בית המעצר הוחלט על העברתו לבית חולים. על גופו היו סימני חבלה אדומים בצוואר, חבלה מתחת לעין שמאל, נפיחות בשפה, בשיניים והחניכיים ודימום מהחניכיים. הסימנים צולמו. בבית החולים הוא היה אזוק בידיו וברגליו וחש בוש גדולה. הוא ישב כל הלילה על כיסא בחדר המיון, בקשותיו לקבל אוכל לא נענו, הבדיקות נערכו לו כשהוא

אזוק והוא שוחרר מבית החולים רק בשעה 8:00 בבוקר. לאחר שהוחזר למגרש הרוסים הועבר לתחנת המשטרה ושוחרר בתנאים על ידי קצין. הנאשם השיב, כי השוטר שהכה אותו האשים אותו ש"חתך" אותו בכביש אך טען כי לא "חתך" את השוטר, אלא שהשוטר ניסה לעקוף אותו מימין בניגוד לחוק. עוד השיב הנאשם, כי לא תקף את משה כאשר זה הכה אותו אלא רק הגן על שיניו וראשו. הנאשם מסר תיאור של חבלן שדחף אותו לטענתו בשלב מאוחר יותר של האירוע ותיאר חבלן שלישי שאיים עליו שאם ילך למח"ש יבולע לו.

13. את עדותו במשפט פתח הנאשם בכך שהאירוע נשוא כתב האיטום הוא טראומתי עבורו ומאז הפך לאדם עצבני. לדבריו, הוא נסע מכיוון "סנטר 1" לירידה לכביש בגין ברמזור ירוק בנתיב השמאלי והגיע לצומת על ציר הרצל, בה ביקש לפנות שמאלה מנתיב המכוניות הפרטיות. הוא הבחין באורות רכב המתקדם במהירות גבוהה מאד של כ-150 קמ"ש. השוטר משה שהגיע לידו אמר לו לעמוד בצד. הוא אמר למשה שאין בעיה ויעצור במקום בו ישנם שוליים לכביש. הוא פנה לכביש בגין ועצר במקום שבו יש שולים. משה קרא לו בכריזה להגיע אליו והוא יצא מהרכב, הגיע לרכבו של השוטר ושאל אותו מה עשה. משה אמר לו להביא רישיונות והוא ניגש לרכבו כדי להביא את הרישיונות, נכנס לרכבו כשרגלו השמאלית מחוץ לרכב והוא בתנוחת שכיבה על מנת להוציא את הרישיונות ואז ראה את משה ליד חלון רכבו כשהוא מכוון אליו אקדח לכיוון עין שמאל והכה אותו בפניו. משה ניסה להיכנס לתוך הרכב וסגר את דלת הרכב על הרגל שלו ונתן לו מכות אגרופו והוא עצמו התגונן ודחף את משה. הוא חש במצוקה וחש סכנה לחייו ולכן שילב להילוך D, הוריד את בלם היד, האוטו החל להידרדר ומשה עזב אותו. הוא נסע למרחק של כ-400-600 מטרים והגיע אליו שוטר רכוב על אופנוע שאמר לו שראה את שהתרחש וביקש ממנו לעמוד בצד. הוא אמר לשוטר על האופנוע כי משה הכה אותו מבלי שעשה לו דבר, כיוון לעברו אקדח והכל כי חתך אותו בכביש. בינתיים הגיע למקום משה כשהוא רותח מזעם. הוא עצמו יצא מהרכב ומשה התחיל לדחוף אותו, אך השוטר הנוסף הושיט את ידיו והגן עליו. הוא צילם את שניהם ושניהם כעסו על כך שצילם אותם ודחפו אותו. הוא עמד בצד עד שהגיעה משטרה כחולה, ובינתיים דיבר עם אשתו ואמר לה ששוטר תקף אותו. אשתו הגיעה למקום וגם המשטרה הכחולה, שלקחו את ארנקו, מפתחות רכבו והטלפון שלו, ואחת השוטרות שיחקה לו בטלפון ומחקה תמונות וסרטון שצילם. בשלב זה הגיע רכב נוסף של חבלן משטרה. הוא היה נסער וביקש מהשוטרים לתת לו את פרטיהם. הם סירבו ואיימו עליו. הנאשם אמר שלא קילל אלא היה עצבני ואמר להם שיפנה למח"ש, ואחד השוטרים הגיע והכה אותו בחזהו, אך לא מדובר במי מהשוטרים שהעידו בבית המשפט, ועל פי הנתען דבר קיומו הועלם מתיק החקירה. השוטרים אזקו אותו ואמרו לו כי הם לא עוצרים אותו, אלא עושים טובה למשה מאחר וברכבו יש רובוט וכלי עבודה והוא לא יכול לקחת את הנאשם ברכב החבלנים. הוא נלקח לתחנת המשטרה כשהוא מדמם וחולצתו קרועה והוכנס לחדר חקירות. הוא ביקש טיפול רפואי ופינוי באמבולנס אך השוטרים סירבו לבקשתו ואף סירבו לאפשר לו לשתות מים. הוא המתין לחוקרת כשלוש שעות, כשהוא אזוק, במהלך הגיע משה ואמר לו שיתפור לו תיק. לדבריו, חש מושפל ובכה. הנאשם אמר כי הואשם בכך שתקף את משה בידו השמאלית למרות שסובל מנכות ביד זו מזה כעשרים שנה. הנאשם הציג מסמכים רפואיים מהם עולה כי סובל מפריקות חוזרות של כתף שמאל (נ/8). בתום חקירתו נאמר לו שקצין החקירות חתם על מעצרו מבלי שכלל ראה אותו והלך לביתו. הוא הובא לבית המעצר במגרש הרוסים, אך כשהגיע הופנה על ידי רופא בית המעצר לבית החולים ונלקח כשהוא אזוק בידי וברגליו ובילה את הלילה על כיסא בבית החולים כשהוא אזוק וכל בקשותיו לקבל אוכל זכו לסירוב ויחס מזלזל. הנאשם הכחיש כי כשהתבקש על ידי משה ברמזור לעצור בצד סירב, והכחיש כי סירב להציג רישיונות, הכחיש כי אמר למשה "בוא רק תיגע בי אתה לא יודע עם מי יש לך עסק", ואמר כי לא יכול היה להרביץ למשה בעת שהיה ברכב מאחר והתגובה המידית שלו הייתה לברוח מהמקום בשל כך שהותקף. לדבריו, דלת הרכב לחצה על רגלו ומנעה ממנו להכות את משה וממילא הוא לא היה מעז לתקוף את השוטר כשזה שלף וכיוון אליו אקדח.

לדברי הנאשם, בחודש מרץ 2017 גילה כי משה כהן תקף אזרח אחר במכות באירוע שתועד בסרטון, שודר בטלביזיה והופץ ברשתות החברתיות, והסרטון הוגש (נ/9).

בחקירתו הנגדית אמר הנאשם, כי משה לבש מדי חבלן ורק בדיעבד הבין כי הוא שוטר, בעת שעצר ברמזור שבשדרות הרצל, וכי לאחר שהבין שמדובר בשוטר, עצר בצד באופן מיידי, אך לא הייתה לו כל אפשרות אלא לרדת לכביש בגין. הנאשם עומת עם סתירות בין עדותו ובין הודעתו במשטרה, ואמר שהשוטרת שגבתה את הודעתו במשטרה לא רשמה את כל מה שאמר וסילפה מחצית מהדברים, ומטעם זה סירב לחתום על ההודעה. הנאשם טען כי את מלוא הדברים מסר בהודעתו במח"ש. עוד טען כי השוטרים האחרים שהגיעו בהמשך האירוע העידו לחובתו בשל הזדהות שחשו עם משה לנוכח דבריו של הנאשם כי יתלונן נגדו במח"ש.

14. אשתו של הנאשם, שרון עוזרי, תיארה בעדותה כי ביום האירוע נהגה ברכה באזור תלפיות. היא התקשרה לנאשם והוא אמר לה ששוטר "פוצץ אותו מכות" וכי הוא נמצא בכביש בגין. היא נסעה למקום וראתה ניידות משטרה בצד הכביש, חנתה את רכבה והלכה לכיוונו. כשהגיעה ראתה שהוא עומד ובוכה, "מנופח ממכות" וחולצתו קרועה. היא החלה לבכות בעצמה וכל מה שעניין את השוטרים באותו שלב היה כיצד הגיעה למקום כל כך מהר וכיצד ידעה היכן נמצא הנאשם. העדה, שלא נכחה באירוע עצמו, לא נחקרה בחקירה נגדית.

15. פנחס סרי לוי נקרא לעדות על ידי ההגנה בשל הערת החוקר שנכתבה בהודעת הנאשם שנכתבה על ידי קורין טל, הגם שהתביעה הסכימה לתוכן הדברים. העד אמר, כי כפי שמצוין בהערת החוקר, אמנם הבחין בסימן על פניו של הנאשם אך לא זכר דבר מעבר לכך.

16. במסמכים הרפואיים של בדיקות הנאשם מיום האירוע (נ/5) יש ממצא של נפיחות ליד עין שמאל, ובתמונות שצולמו ביום 27.1.13 בעת חקירת הנאשם במח"ש (ת/7) ניתן לראות סימן קל מתחת לעין שמאל.

הערכת הראיות וקביעת ממצאים

17. הגם שמשה כהן העיד, ככלל, בצורה בהירה וקוהרנטית, מתוך כתב האישום המתוקן שהוגש בעניינו, הכרעת הדין שהרשיעה אותו וסרטון המתעד את חלקו של האירוע בגינו הועמד משה לדין עולה, כי משה היה מעורב בחודש מרץ 2017 באירוע אלימות חמור כלפי אדם שגרם נזק למכוניתו, אותו איתר על ידי ניצול לרעה של גישתו למאגר המידע של משטרת ישראל. המתואר בכתב האישום המתוקן, והנראה בסרטון (נ/9) מציגים תמונה קשה של אלימות פיזית ומילולית שביצע כלפי אדם, בשל כך שפגע ברכבו באירוע קודם ולא השאיר פרטיו. ב"כ המאשימה טענה בסיכומיה, כי אין רלבנטיות להרשעתו של משה בגין אירוע אלימות שבוצע כלפי אדם אחר לבין מהימנותו כעד תביעה במשפטו של הנאשם. אני מתקשה לקבל טענה זו. האירוע בגינו הורשע משה בוצע על רקע כעסו על אדם שפגע ברכבו ימים ספורים קודם לכן. במקרה דנן, כעס משה על הנאשם, בשל כך ש"חתך אותו" בכביש שניות ספורות קודם לכן, וכמעט גרם לו לבצע תאונה. הגם שמדובר באירועים שונים ונפרדים, לא ניתן להתעלם מהדמיון בין תיאור התנהגותו של משה על ידי הנאשם לבין התנהגותו באירוע בגינו הורשע. עובדה זו לבדה מטילה ספק בדבר האפשרות ליתן אמון מלא בעדותו של משה, באופן שניתן יהיה לבסס עליה ממצאים ברמה הנדרשת במשפט פלילי. תיאורו של משה בדבר פעילותו קרת הרוח והתעלמות מפרובוקציה של הנאשם (ראו למשל עמ' 18 שורות 2-3) אינו מתיישב

עם אופן התנהגותו כלפי אדם שפגע בו, כפי שמשתקף מתוך הסרטון וכתב האישום שהוגש נגדו.

מעבר לאמור יש להוסיף, כי בגרסתו של משה ישנו פער משמעותי בין טענתו בעדות לפיה הנאשם חבט בפניו (עמ' 13 שורה 23) לבין התיאור בהודעתו במשטרה, לפיה הנאשם "נגע" בפניו (עמ' 22 שורות 10-12, שורה 28). כן יש פער בין דבריו של משה בעדות, לפיהם הנאשם נתן לו מכה בפניו, לבין הדברים שאמר לשוטר דני טרץ, לפיהם הנאשם ניסה לתת לו אגרוף (עמ' 27 שורה 10). גם באלה יש להעלות ספקות שאינם מאפשרים ביסוס ממצאים על עדותו של משה.

אדגיש, כי אין באמור כדי לקבוע כי האירוע נשוא כתב האישום אירע כפי שתיאר אותו הנאשם. ברם, לא ניתן לקבוע ברמה שמעבר לספק סביר, כי הוא אירע כפי שתיאר אותו משה. לא מן הנמנע, כי הנאשם אמנם סיכן את כהן בדרך נהיגתו, סירב להישמע להוראותיו לעצור את רכבו בצד, נהג כלפיו בצורה מזלזלת, בתוקפנות מילולית, ואולי אף הניף את ידיו לעברו, וכי חמתו של כהן בערה בו בשל כך. מכל מקום, לא ניתן לקבוע, על בסיס עדותו של כהן, כי הנאשם הוא שהחל להכות את כהן.

18. על רקע האמור, מתעצמת חשיבותה של ראיה שלא נאספה בתיק זה- צילומי מצלמות האבטחה מכביש בגין. אין חולק בין הצדדים כי המקום מצולם. מוצג נ/2 המתעד את בדיקת מצלמות האבטחה במקום האירוע, מלמד כי הצילומים נשמרים ימים ספורים בלבד, וכאשר נערכה הבדיקה, ביום 19.2.13, כשבועיים לאחר האירוע, הצילומים כבר נמחקו מהמערכת. על רקע הערכת עדותו של משה, פעולת איסוף המצלמות בתיק זה הייתה חיונית, והעובדה כי החוקרים, שוודאי מכירים את מאפייני פעילות של מצלמות האבטחה בציר מרכזי בעיר, ניגשו לבצע פעולה זו באיחור משמעותי באופן יחסי, היא בבחינת מחדל חקירה, שבמקרה דנן היה בו כדי לפגוע בהגנתו של הנאשם.

19. משעה שמשה הוא העד היחיד לאופן התרחשותו של האירוע בתחילתו, עד לשלב שבו החל הנאשם לנסוע עם רכבו כשמשה עומד מחוץ לחלון הרכב, ולנוכח הערכת עדותו של משה כמפורט לעיל, לא ניתן לקבוע מעבר לספק סביר, כי הנאשם הוא שהחל בתוקפנות הפיזית והכה את משה. כפי שיפורט להלן, קיימות אמנם ראיות לכך שהנאשם נהג אף הוא בצורה אלימה כלפי משה במהלך האירוע, אך לא ניתן לקבוע, כי אין מדובר בניסיון להתגונן מפני מעשיו של משה, ועל כן יש לזכות את הנאשם מעבירת תקיפת השוטר בנסיבות מחמירות שיוחסה לו בכתב האישום.

20. בשעה שמשה עמד מחוץ לרכבו של הנאשם, עבר במקום השוטר עידו, אשר ככלל, לא מצאתי טעם לפקפק בעדותו. עידו תיאר בעדותו כי ראה את משה מקבל מכת אגרוף מהנאשם, אך הוסיף בהמשך כי ראה את השניים "רבים ביניהם עם הידיים" (עמ' 28 שורה 25), תיאור המשתלב עם אלימות הדדית, אשר כאמור לעיל, לא ניתן לדעת מי פתח בה. מעדותו של עידו ניתן ללמוד, כי הנאשם הכה את משה באופן פעיל ולא רק הרים את ידיו כדי להתגונן. אף אם אקבל את טענת הנאשם, כי היה מופתע מהתנהגותו של משה, לא ניתן לקבל את הטענה כי הנאשם המשיך לספוג מכות ללא תגובה מצדו. בהקשר זה יש לומר כי עדותו של עידו מתיישבת גם עם סימני החבלה שנראו על גופו של משה ועם חולצתו הקרועה, שאינם יכולים להיות, בשום אופן, תולדה של הרמת ידיים לאוויר כדי להגן על הפנים והשיניים.

על אף שקיבלתי את עדותו של עידו כמהימנה, לא אוכל לקבוע על פיה ממצא ביחס לאיום שהשמיע הנאשם על משפחות השוטרים לאחר שהשוטרים נקבצו סביבו, בשל העובדה, שאין עליה מחלוקת, כי פרט זה לא נזכר בהודעתו

של עידו במשטרה והוא העיד עליו לראשונה בבית המשפט (עמ' 30 שורה 9).

21. חרף האמור, העובדה כי הנאשם איים לפגוע במשפחות השוטרים עולה מתוך עדותו של דני טרץ, אשר ניכר כי זכר את האירוע והעיד על מה שאירע בצורה מדויקת ומעוררת אמון. עד זה תיאר את התנהגותו התוקפנית של הנאשם בעת הגעת השוטרים למקום, את דבריו לפיהם מכיר אותם ואת המשפחות ו"שיג" אותם, לא נחקר נגדית על נושאים אלה ולא מצאתי נימוק המצדיק לפקפק בעדותו.

22. התקשיתי לקבל כמהימנה את עדות הנאשם ביחס לאירוע. ההתרשמות היא כי הנאשם ניסה להסתיר או למזער את התנהגותו ולהפריז בהתנהגותם של משה כהן ויתר השוטרים, אפילו בפרטים שהם שוליים לאירוע. כך למשל, הטענה כי משה נסע במהירות של כ- 150 קמ"ש אינה עולה בקנה אחד עם אורך הכביש, עם העובדה כי מדובר באזור בו קיימת תנועה ערה גם בשעות הערב ועם העובדה, כי מדובר בנסיעה בין צמתים מרומזרים. טענתו של הנאשם כי שוטרת סיור שכלל אינה קשורה לאירוע מחקה תמונות וסרטונים ממכשיר הטלפון הנייד שלו, וטענתו כי אחד החבלנים דחף אותו ונתן לו מכה בחזה, אשר לא הוטחה באיש מן השוטרים ונתרה טענה בעלמא שלא הוכחה, אף הן תומכות במסקנה זו.

הנאשם אמר בעדותו כי כשהיה בתחנת המשטרה ביקש שיזמינו לו אמבולנס וחוקריו סירבו. דא עקא שמתוך הודעתו (ת/3 שורות 45-46) עולה כי במקום הגיע רופא טיפול נמרץ כדי לפנות את הנאשם לטיפול רפואי אך הוא סירב להתפנות.

הנאשם אמנם טען בכלליות כי הדברים בעדותו סולפו וסירב לחתום עליה, אך למרות שגובת ההודעה נחקרה ארוכות בחקירה נגדית על ידי ב"כ הנאשם, היא לא נשאלה כלל על הדברים שכתבה בעניין זה.

בנוסף, הנאשם אמנם ביקש בעדותו במשפט לאמץ את גרסתו במח"ש, אך חרף ההודעה המפורטת מאד שנגבתה ממנו במח"ש, כשהתגלעה סתירה בין טענתו במשפט כי משה הן הכה ודחף אותו לאחר העצירה השנייה בנוכחות השוטרים האחרים לבין העובדה שלא הזכיר את הדבר בהודעתו במח"ש, אמר כי החוקרת במח"ש לא כתבה את כל מה שאמר (עמ' 56 שורה 22).

כל אלה מצטיירים כחלק מניסיון להטיל רפש בשוטרים באשר הם, ואינם מאפשרים מתן אמון בדברי הנאשם.

טענתו של הנאשם כי נענה לבקשתו של השוטר ועצר את רכבו מיד כשהדבר התאפשר לו אינה מתיישבת עם העובדה שמשה ביקש מהנאשם לעצור כבר כשהיו ברמזור בצומת הרחובות שדרות הרצל ושדרות יצחק רבין, ואילו הנאשם עצר רק לאחר שירד לכביש בגין. מדובר במרחק נסיעה לא קצר, והעובדה שהנאשם בחר לנסוע לתוך כביש שהוא עורק תנועה מרכזי ומהיר ולא לעצור בצד בשדרות רבין, אינה מתיישבת עם כוונה להישמע להוראות השוטר.

קוצר הרוח וגישה תוקפנית של הנאשם באו לביטוי גם בחקירת המשטרה, במהלכה נהג בזלזול ובגסות רוח כלפי שוטרת שלא היה לו כל ענין עמה (ראו ת/6) ואף באולם בית המשפט: במהלך המשפט הוא לא היסס לסנן דברים לעבר עד תביעה במהלך עדותו (ראו עמ' 13 שורה 32, וכן עמ' 23 שורה 13) ובעת חקירתו הנגדית הרים מדי פעם את קולו על התובעת ודיבר בצורה תוקפנית.

עדותו של הנאשם מעלה תמיהות לא מעטות ביחס להתנהלותו באירוע, ואולם אין באלה כדי להסיר את הספק בדבר אופן התנהלותם המדויק של הדברים ומעשיו של הנאשם טרם הכה אותו משה בפניו.

מנגד, לא היה בעדותו של הנאשם כדי להטיל ספק בעדותו של דני טרץ' בנוגע לאיומים המפורשים שהשמיע הנאשם כלפי משפחות השוטרים באוזני השוטרים בשלב שבו נעצר.

23. הדברים שאמר הנאשם לשוטרים הם איום מפורש לפגיעה בבני משפחותיהם. הנאשם טען כי כלל לא אמר את הדברים, וממילא אין טענה כי בדברים אלה לא התכוון להפחיד או להקניט את השוטרים, ועל כן הוכחו יסודות עבירת האיומים, הן בפן העובדתי, הן בפן הנפשי.

24. לנכוח האמור לעיל אני מזכה את הנאשם מעבירת תקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות ומרשיעה אותו בעבירת איומים.

ניתנה היום, י"ז כסלו תשע"ח, 05 דצמבר 2017, במעמד הצדדים